

Meie Mats.

№

Fr. B. Kruuzwahi nim.
Eesti NSV Riiklik
Raamatukogu

2016

29.

Ma laulan läbi murede,
Läbi leinawa südame,
Suu laulab, süda muretseb,
Silmad wetta weeretawad...

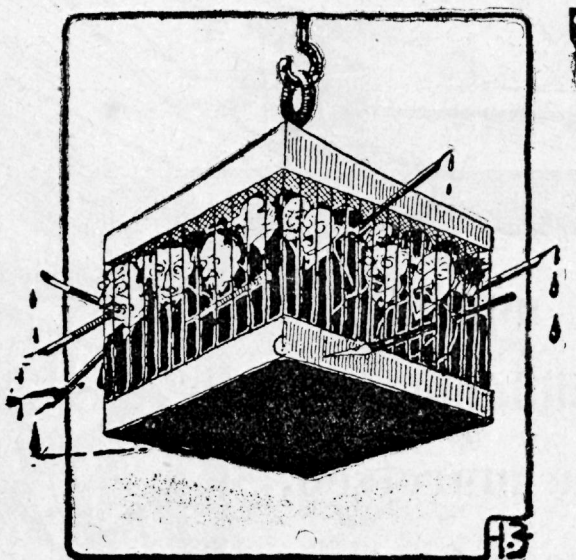
Peterburilase tähelpanekud Tallinnas.

Keegi peterburilane, kes ennemalt iialgi oma jalga polnud prowintsi tõstnud, sõitis hiljuti äriasjus Tallinnasse. Muidugi mõista, et prowintsilinn pealinnalase juures suurt huwitust äratas ja ta kohe peale selle, kui oma äriasjadega õigeks sai, ühe oma siinse tuttawa üles otsis, selle enesega kaasa kutsus ning uulitsale ruttas, et linna waadata. Oli parajasti õhtul na' kella 6 wõi 7 aeg, mil meie linna uulitsatel kõige kihawam elu on, kui sõbrad uulitsale astusiwad. Peab tähendama, et pealinnalasel haruldaset terawad nägemine ja kuulmine oliwad, ning wêras linnas muutusiwad nad weel poole terawamaks, nõnda et tema palju asju tähele pani, millede peale kohalised elanikud mingit tähelpanemist ei oska pöörata.

Ühte pikka uulitsat mööda edasi samudes jäi peterburilane järsku ühe maja ette seisma, tallinnlane pidi muidugi seeratsama tegema: maja ees ootas pikk rida woorimehi ja ühte puhku sõitis weel kesk-ealisi paksuwõitu herrasid maja ette, kes sinna sisse läksiwad.

Peterburilane waatas, waatas ja sõnas siis: „See on wist mõni niisugune...“

„Ei,“ ruttas tallinnlane seletama. „Siin on üks klubi.“

Ajakirjanikud duumas.
„Съп. В.“

„Ahaa! Siin on wist täna mõni piduõhtu? Aga imelik, et ainult meesterahwad pidule sõidawad.“

„Ei, piduõhtut ei ole, siin on ainult ilus puhwetimamsel. Eesti kapitalistid armastawad wiimasel ajal siin joomas käia.“

„Вотъ какъ,“ imestas pealinnalane, „see läheb ju kõik nõndasamuti kui Peterburis.“

Kui sõbrad jälle mööda uulitsaid edasi läksiwad, sõitis neist automobil suure tuututamise ja pahwimisega mööda. Automobilis istusiwad üks habemik meesterahwas ja keegi noor naisterahwas.

Peterburilane oli palju Eestimaa parunitest kuulnud ning arwas, et nüüd täesti üks niisugune oma proua seltsis temast mööda sõitis. Tallinnlane aga seletas temale, et need keegi Eesti soost kapitalistid ja need „primadonna“ õnud.

„Just niisamuti kui Peterburis!“ imestas pealinnalane ja küsis, natukese wahet pidades, kas siin ka mõistlikka restoransid olewat.

„On. Näituseks „Kuld Lõwi“, oli wastus.

„Ja üksikkabinettisid on ka?“

„On.“

„Just niisamuti kui Peterburis!“ kinnitas pealinnalane uuesti.

Ühe uulitsa nurga peal jäi pealinnalane seisma ja wahtis tähelpanelikult ringi. Uulitsa äärtel liikusiwad hernekarwa palitutega isikud, mõni nendest astus ühte majasse sisse, sinnasamasse läks ka üks jaoskonna-ülewaataja. Pealinnalane mõtles, mõtles ja lõi siis järsku omale käega otsa ette, nagu siis ikka tehtakse, kui arusaamata asjast järsku aru saadakse.

„Saan aru! Oxp...“

„Mis sul meelde tuleb!“ ruttas tallinnlane teda parandama. „See on meie kõige pahempoolsema ajalehe toimetus.“

Peterburilase nagu wenis vähemalt küünra pikkuseks.

„Kurat wõtku! Peterburis küll asi nõnda ei ole,“ ütles ta siis.

Kusagilt äriuulitsalt läbi minnes jäi pealinnalane terawalt kuulutama. Tema kõrwu kostsiwad maja seest healed, milledest ta aru sai, et seal kangesti oma äri kiideti, kaubeldi ja tingiti. Wäljas uulitsal kutsusiwad agendid inimesi sinna maja sisse.

„Wist mõni juudi walmisriiete-kauplus?“ otsustas pealinnalane. Ta oli aga

läksiwad nad madalast majakesest mööda. Maja seest kostsiwad wastu laudu lööda- wad mütsud ja wahete wahel hüüded, nagu: „ruutu trump“, „pada äss“, „kuningaga üle“, „ma passin“ jne.

„Ahaa! Mõni mängupõrgu!“

„Jällegi eksid,“ õiendas tallimlane. „See on üks Eesti klubi ja siin lüüakse „mutti.““

„Noh, seda tehtakse Peterburi klubi- des ka. Aga kas „mutimehed“ wahest ka

„Mina ei wõi seda lubada, et naine oma meest petab.“
„Aga keda ta siis peab petma?“

„Будильн.“

jällegi eksinud, sest sõber seletas temale kõige tõsisemal näol:

„Siin elab üks adwokat. Wõib wõimalik olla, et ta Juudi soost on.“

„Jaa, Peterburis seda küll ette ei tule, et adwokatid nõndawiisi oma praktikat ajawad,“ ütles pealinnalane, pead raputades. „Teised adwokatid peaks oma ameti- au hoidmiseks selle mehe siit küll eemale toin etama.“

Sõbrad sammusiwad südalinna üle bulwari wälja.

Uhte kitsasse uulitsasse sisse astudes

isekeskis riidu ei lähe?“

„Seda tuleb ka wahest ette.“

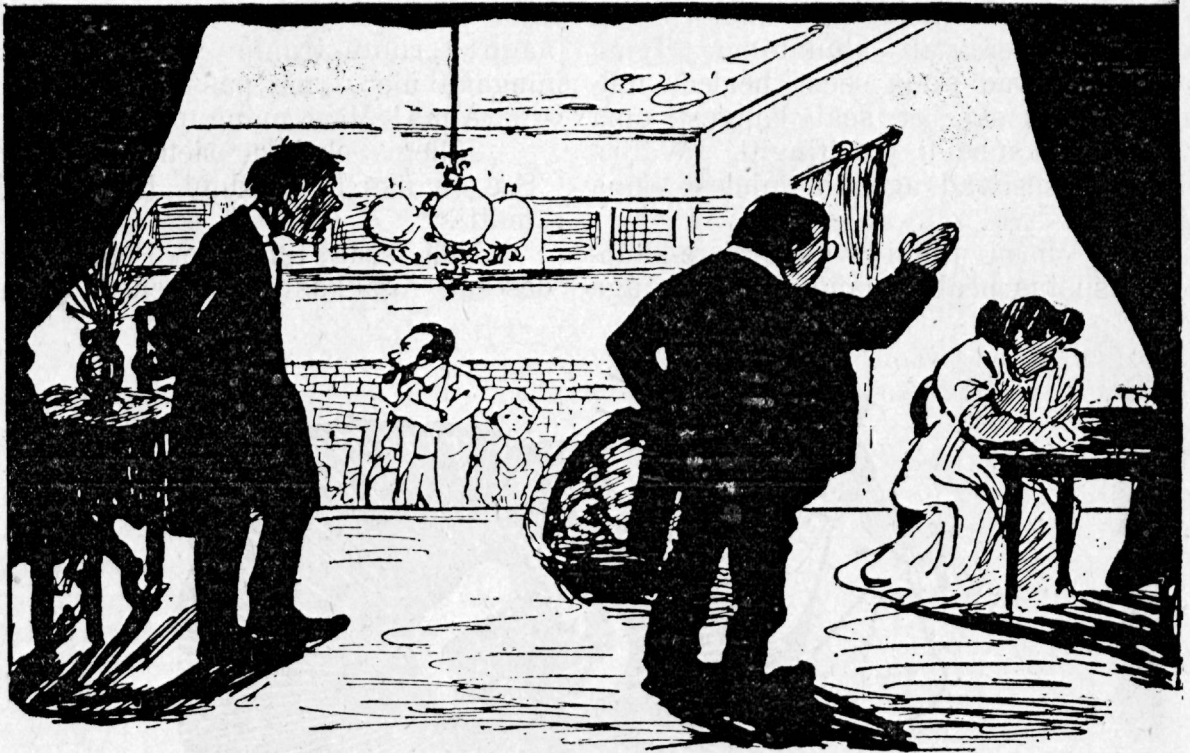
„Jaa, Peterburis tuleb ka seda wahest ette.“

Kadrintali lähedal tõmbas üks hiljuti- awatud kohwimaja peterburilase tähelpaneku oma peale.

„On see niisugune, nagu meie „Café de Paris“?“ küsis ta.

„Jah, umbes niisugune,“ oli wastus, „ehk küll mõni kraad kangem. „Café de Paris'il“ puuduwad numbritoad, siin on aga wõerastemaja numbritega juures.“

Kui „Walet“ teistkorda ette kanti.

Satsi (Dotsile): „Jälle olen läbi kukkunud!! Saal on waatajatest tühi! Teen ma ilma! mis tahes, iialgi pole mul õnne!!“

„Sissesõitjate või sissetulejate jaoks?“

„Arwatawasti wist wiimast sorti „reisijate“ jaoks.“

Sadamast ringi läbi minnes jõudsiwad sõbrad jällegi bulwari lähedale. Ühte üksikult seiswasse majasse läksiwad naisterahwad sisse ja neid tuli sealt ka wälja. Wäljatulijatel oliwad walged paberilehed käes. Üks wäljatulnud naisterahwast hakkas oma paberilehte laterna posti all, just peterburilase kõrwal, lugema, ja wiimane nägi siis, et see paberileht üks teenistusekontraht oli.

„See on siis siin üks kohakontor?“ tähendas pealinnalane.

Tema Tallinna sõber aga kinnitas, et see meremeeste misjonimaja olewat.

„Ah soo, neid naisterahwaid kaubel-

dakse siin wist Afrikasse halastaja - õdedeks.“

„Ei kaugeltgi mitte. Siin kaubeldakse praegu Schleswigisse karjatüdrukuid.“

Pealinnalase imestusel polnud otsa ega äärt. Wiimaks ütles, ta käsa kokku lüües:

„Pagana imelik linn see Tallinn! Palju asju on siin ikka nõndasamuti nagu Peterburis, aga palju asju on siin nii weidrad, et unesgi seda poleks wõinud aimata.“

Ilma kahtlemata oleks peterburilane Tallinnas weel paljugi tähelepanemise-wäärilist leidnud, aga ta pidi jälle öösese rongiga siit ära sõitma, sest tal ei olnud rohkem aega. Ta lubas aga warsti jälle siia tagasi tulla ning küllap ta siis siit weel palju huwitawat leiab. Muidugi jutustame siis ka „Matsi“ lugejatele jälle tema tähelepanekutest.

J. Jn.

Sest põrgutee on ju nii lai!

1.

Ma ohkades risti lõon ette:
Wist sarwik mu meelde nüüd tõi
See lauludeloomise mõtte —
Sest põrgutee on ju nii lai!

2.

Ei suuremad isandad jala
Nüüd iialgi enam ei käi,
Waid tõldades sõidawad ala, —
Sest põrgutee on ju nii lai!

3.

Pappi „haige peal“ paluti tulla.
Ta'p läinud, waid kodusse jäi:
Hõik asjata waew see tal olla —
Sest põrgutee on ju nii lai!

4.

Et mehel on rodu liignaisi,
Ei keelagi armastaw Xai:
Mees käisutab teda ja teisi —
Sest põrgutee on ju nii lai!

5.

Papp neiuga oli nii wali,
Kes keelatud wiljapuust sõi.
Seal kordus endine nali —
Sest põrgutee on ju nii lai!

Madis Mürk.

Ütles. — „Sa loomadertiigis on meil poole-
hoidjaid,“ ütles „nella“-mees wähti
waabeldes.

— „Anna neile andeks, sest nad ei tea, mis nad
teerab,“ ütles Männitu Mart, kui külamehed temale
kere peale andsiwad.

— „Argu sündigu mitte nõnda kui mina tahan,
waid kui Sina tahad,“ ütles kiriherra ja pani oma
rentnikkudele igakuisele 10 rubla renti juurde.

Madis Mürk.

— „Keda sa, kurat, nägid?“ ütles Willem, kui
purjus peaga wastu laternaposti tuisus.

— „„Nella,“ anna neile andeks, sest nad ei tea,
mis nad teewad!“ ütles Brandt, kui teda „Lootusest“
välja heideti.

— „Meie lipukiri on: püssnuga ja werelapp!“
ütles tõsine Wene mees ja ajas hambad irewile.

O. O-a.

Pastori tütar.

W ä i l e t ü b r u l (oma isale, kui see ühte imelikku
lugu jutustab): „Papa ae, kas see tõit tõesti tõsi on,
wõi tuleb jeda ainult kirjikus nii rääkida?“
ah.

*

Abielu alus.

„Misjuguise Jumalafõnaga on abielu seatud?“
küsis pastor leeripoistelt.

„Ma tahan waenu panna sinu ja naise wähele,“
oli terase poisi wastus.
ah.

*

Misjonitund meremeestemajas.

Misjonär: „Jah, armsad hinged! Ainult oma liha suretades wõite taewariiki pärida. Ja
meie usuwendade juures, Schleswigis, on teil kõige parem paik, kus teie karjatüdrukutena
ennast sellesinatse tulewase elu wastu wõite walmistada.“

Kui õnne tuleb, siis tuleb seda uksest ja aknast.

Tshinownik Laas: „Munder, 800 rubla reisiraha ja päewalehe luba! Hing, mis ihaldad sa weel! Pagana pirakas on ainult see, et ma — Wene keelt ei oska! Tshinownik, — aga paruski netu!“

Nüpliku Tõnu tunnistaja.

Nüpliku Tõnu oli juba ligi kuuskümnend aastat wana, lohut polnud ta veel käinud, aga nüüd tuli see pahandus temale taela! Tõsi küll, aasta kahelümne eest oli ta lord Mitumardi Jüri hobuse warguse pärast haagrehi juures käinud, aga seal oli ta ainult tunnistajaks — wõi nagu Harjumaal waldas: käemehes — olnud. Nüüd aga taebati teda kohtusse just kui süüalust! Ja talle pärast? Kõit wa' Laiawälja Jaani, raipe, pärast!

Tõnu ei salga seda küll isegi, et ta Jaani heinamaal tuuseldas, kui nad heinamaa rajade pärast riidu läksiwad, aga kes kästis Jaani oma jonni ajada. Jaan oli alles kewadel Laiawälja koha peale tulnud ja seletas nüüd, et temal olewat kaardi peal piirid nii ja nii: ta lastnud mõisa pealaarist järel waadata. . . Sõbgu jarwi! neid kaartiisid, aga Tõnu on ometi wiisteistkümnend aastat, s. o. koha ostariest saadit, heinamaad sealt oja sopist niitnud. Ja kui Jaan nüüd sinna kraaksuma tuli ning ise tahtis sealt niitma hakata, luda wõis siis Tõnu seda wälja kannatada! Tõnu oli äkiline mees. Tõnu oli ta palju tugewam mees kui Jaan, ja sellepärast polnud wiimasel selle peale mõeldagi, et wastu hatata, muud kui sai nahatäie kätte.

Selle peale andis Jaan asja kohtusse — petsmise pärast.

Kohtusse minnes oli Tõnu oma õiguse peale kindel, aga ometi sündis ootamata ime: ta pidi kohtuotjuse järele petsmise eest Jaanile 10 rubla maksma ja — mis weel kõige hullem — 3 päewaks kinni minema.

No kas see kellegi kohus oli!

"Selle kohtuga ma rahule ei jää: mina lähen linnakohtusse!" hüüdis Tõnu suure wihaga, kui otsus ette loeti.

Kohtust koju minnes murdis Tõnu kõige tee selle üle pead, miks kohus tema wastu nõnda ülekohtune oli. Ta arwas ta tõsised põhjujed üles leidma: Tõnu oli mõne aasta eest wolimees olnud ja siis kirjutaja palgast 50 rbl tahtnud maha tõmmata, kirjutaja maksis nüüd muidugi kiuste seda temale kätte; peatohtumehe naise wend wõttis minewal talwel Laiawälja Jaani tädi poja tütre naiseks — nad ju nüüd sugulased ja ühes oliwad pulmas ka; üks kohtumees — Sugabi Mats — käis kewadel oma märkega Laiawäljal tänu juures — noh, need ju sõbrad, ja — "mis pea asi," arwas Tõnu, "eks wiinapudel ole aitanud!"

Tõnu kirus kohtu, kohtumehed, kirjutaja ja Laiawälja Jaani kõit ühes tültsis põrgu põhja. Aga õiguse peab ta linnakohtus saama? Kinni ta ei lähe, ei eladesgi!

"Oh ja Iskatene küll," ütles perenaine ja löi tahte kätt kofku, kui Tõnu kodus kohtuotjust teatas.

"Waata, kus häbemata, kas aru peas! Niisugused wewemejad! Küll Jumal nendele seda kätte maksab!"

Ja siis hakkas perenaine lohut ja Laiawälja

Jaani ühes nende perekondade, laste ja lastelastega maa pealt ära needima.

"Kus selle häbi ots: ja wana inimene, ja pead kinni minema!"

Tütar Liisa kullus ilma pilema juttuta "pillima"! temal oli peigmees — Aduri Johannes — ja kui see nüüd tema sellepärast maha jätab, et tema isa kinni istuma pannakse!

Nüpliku rahwal ei maitse ega jool, ei tulnud nendel õksel ta undgi peale, ning järgmisel hommikul wara oli Tõnu juba jälle wallamajas, et sealt "kohut wälja wõtta" ja linnakohtusse wita.

"Minul itta nõnda palju raha on, et wõin kas wõi "sinatikohtusse" minna!" ütles ta kuraasitades kirjutajale.

Tõnu imeistus polnud aga mitte sugugi wäikene, kui kirjutaja temale ära seletas, et "kohut mitte wälja et wõeta," waid et ta edasikaebuskirja peab sisse andma. Suurt waewa maksis see kirjutajale, enne kui Tõnu nõnda kaugele aru sai, et edasikaebamiseks tarwis on palwetirja teha lasta ja seda kohtusse sisse anda.

"Aga kes mulle need palwetirjad teeb?" küsis Tõnu.

"Kes tahte," oli wastus.

"Aga eks teie pea tegema?"

"Ei, see pole minu asi. Pealegi, wõib olla, et ma nõnda ei kirjuta, kui teie tahtmine on."

Nüüd märkas Tõnu isegi, et palwetirjal mõni iseäraline imewägi peab juures olema ja et sellepärast sugugi ükspuhas pole, kes kirja teeb. Kirjutajat Tõnu ju ei usaldanud ja lasi niisugust palwetirja teha — ei tea, luda weel asja nurja ajab.

"Kas linnast peats saama?" küsis Tõnu.

"Küllap linnas kirjategijaid leidub," kostis kirjutaja.

Ohtul pani Tõnu hobuse ette ja hakkas linna sõitma. Hommituks jõudis ta sinna.

Aga luda nüüd palwetirjadetegijat üles leida? Ta küsis "sõbra" kaupmehe käest juhatusi. Kaupmehel ei olnud Tõnu esimene niisugune nõuküsimine. Silmapilk juhatas ta wiimasele mehe, kes ütlemata tark palwetirjadetegija pidi olema. Suust suhu ja käest kätte juhatas kaupmees Tõnule "ahukati" herra adressi kätte, et mitte Tõnu ära ei eksiks; talumehele wõib ju eksitus linnatohas kergesti juhtuda.

Tõnule juhatarud "ahukati" herra ei olnud muud keegi kui nurgaadwokat. See wõttis Tõnu lahkest, kuid siiski ütlemata tarka nägu tehes, wastu ning enne kui asja juurde saadi asuda, pidi abiotsija pooletoopi ja kuus pudelit õlut lastma tuua, et adwokat herra paremini asjast aru saaks ja ta Tõnu keelepaelad asja seletamiseks rohkem wallale peaseksiwad. Rahjaks aga ei suutnud "ahukat" Tõnu jutust rohkem aru saada, kui et wiimasel puru õigus olewat, mis aga peale selle oli, see kõit jäi peaaegu seitsme pitseri taha. Heinamaa piirid, Laiawälja Jaan ja tema pu-

Eduerakonna prohveti imeteod.

Truud jüngrid Tallinnas: „Meie palume väga, cand. jur. Tõnissoni eemalt auupaklikult terwitada ja temale head jõudu kõikideks ettevõteteks soowida, sest mis tema teeb, on ikka heal! Silmili langema tema ees oleme meie walmis!“

nane habe, oja sopp ja kirjutaja jonn, peakohtumehe naisewenna pulmad, 3 päewa, koha kaart ja 10 rubla — kõik need marsšifitwad läbisegi „ahukat“ kõrwade eest mööda, aga mis sugufes sidemes need asjad kohtu ees oliwad, kuida nimelt kohtusje laebtus oli antud ja kuida otsus oli, seda ei ostanud Tõnu kudagi „ahukatile“ nõnda ära seletada, et wiimane sellest õiget aimu oleks saanud.

„Kas sulle kohtumajast kirja kaasa ei antud?“ küsis ta Tõnult.

„Mis kirja?“ päris Tõnu oma korda, suuri filmi tehēs.

„Arakirja!“

„Kirjutaja ütles, et linnas tehtakse kiri.“

„No jah, palwetkiri tehtakse siin, aga kohtumajast peab arakirja otsusest saama, mille järel teab palwetkirja kirjutada.“

Tõnu jäi ammuli suuga wahtima. „Ahukat“ püüdis kõigest jõust temale ära seletada, mis asi see arakiri ja mis palwetkiri on, kuid wähe küll jõudis Tõnu pea neist sinatšist asjadest aru saada; ainult

nõnda palju sai temale, oma arwates, selgetis, et kirjutaja teda jälle tüššanud on.

„Kas siis muidu ei saa lohut edasi anda?“ küsis ta lootusetalt.

„Ei, muidu ei tea edasitaebtuskirja kirjutada,“ oli wastus.

Ja ohtades sõitis Tõnu jälle kojupoole, et sealt kohtumajast „hädakirja“ — nõnda palju oli temale „ahukat“ juhatuselt meelde jäänud — tuua.

Rüplitul ei olnud Tõnu tagasituleku järele kirmistel muidugi otša ega äärt. Tõnu ahwardas kirjutajat jala pealt lahti teha, ja kui ta teisel päewal jälle wallamaja poole lömpis, siis kurtis ta igale wastutulijale seda hirmuust ülekohtu, mis temaga on juhtunud.

Wallamajas hakkas Tõnu õige kurjal toonil kirjutajaga nurisema, et see temale „hädakirja“ pole kaasa andnud, wiimane aga seletas kõige süütamal toonil, et Tõnu ise seda ei olewat küššitudgi. Seaduse järele pidawat kohtuläija ise arakirja tellima, siis wõiswat ta alles kolme päewa pärast seda kätte saada.

Tõnu katsus küll vastu vaielda ja seletada, et tema enne pole kohut käinud ja sellepärast neid seadusid ei teadwat, kuid kirjutaja kinnitas rõhuga, et seadus sellest midagi ei lüsiwat, et inimene teda ei tunne. Tõnu pidi siis viimaks alla andma. Waatasiwad ju ta kantselei riikli pealt suureid, paksud seaduseaamatud tema otsa — ja mine tea, mis nende sees kõit ei wõi warjul olla.

Tõnul ei jäänud muud midagi üle, kui loju minna ja kolme päewa pärast jälle wallamajasse „hädalirja“ järele tagasi tulla. Seda pole wist enam tarwis juurde lisadagi, et sarnaste läilude ja ajawiitmiste tagajärjel Tõnu südamesse sappi aina juurde kogus ja ta Laiawälja Jaanile kättemaksmiist kolmandamast ning neljandamast põlwest saadil töötas.

Kui Tõnu teist korda, „hädaliri“ laasas, linna „ahulati“ juurde ilmus, leidis see, et Tõnu seisukord launis lootusetu on: ta ise oli kohtu ees üles tunnistanud, et ta Jaanile „mõned müksud“ oli andnud; enese wabanduseks oli ta ainult seletanud, et ta Jaan teba vastu löönud, kuid seda ei saanud ta kuidagi tõets teha.

„Ahulat“ tortsutas otsaestist ja näppis rahutumalt oma lõuahabet.

„Hm, hm!“ ütles ta. „Afi on paha! Kui selle kohta tunnistajaid jaoks, et Jaan ta sind on löönud!“

„Seal ei olnud kedagi juures,“ ütles Tõnu.

„No jah, aga tunnistajat on tarwis.“

„Kust teda wõtta?“

„Noh, kas pole mõnda meest? Matja temale, tee head liigud!“

Tõnu pea wajus mõtetesse. Bagana pihta, kust wõtta niisugust tunnistajat? Korruga tuli temale

Rahwalaul Terasest.

Teras tõttas Tallinnasse,

Lindanisasse libises:

Sõudis saadikuid seadima,

„Paremaid mehi“ panema.

Teras tuli talumeeste toetusel,

Wallameeste wolitusel,

Pidi siis tagurasi tõrjuma,

„Nellale“ rusikat näitama.

Teras aga talumeestest taganes,

Külameestest kõrwale käänas.

Temast sai parunite pailaps,

Ere-lastel armualune.

Saksad seadid Teras saadikuks,

Parunid panid ta Piiteri.

Erelased hõiskasid õnnessa,

„Nellale“ tänugi töötasid.

Talumehed tõrelewad tugewast’,

Rahwas rahutult raputab peada:

Ei sellest tühjast tule meile tulu,

Talurahwale toetust!

See saand sakste sabarakuks,

Parunite püksipoisiks;

Ere-lastel ta ässitada,

Tõnissonil taga ajada.

Päris tõsine talumats.

Talurahwas ja tema saadik.

„Mind tiiwa alla wõta!“

Mättasauna Hans Näpits meelde. Tõsi jah! Hans oli wiimawõija mees, peale selle Tõnuga ka hea „landsmann,” kui temale head liigud teha, küllap ta nõus on. Tõnu awaldas oma mõtteid „ahutatile.”

See kiitis asja heaks ja kirjutas palwefirja fiske, et Hans Näpitsat tunnistajana lohtusse kutsutaks, sest see näinud pealt, et Laiawälja Jaan ise riiu alustaja olnud ja enne Tõnut löönud. Nõnda wiisi olewat asjas wastastitlune riid ja sellepärast tuleks kaebus tühjaks teha.

Peale selle andis palwefirjategija Tõnule juhatusi, mida ja kuida nimelt tunnistaja rääkima peab, ja et tarwis on enne tunnistajat wälja õpetada.

Koduteel oli Tõnul hea õnn: kodu lähedal kõrtsis leidis ta Mättasauna Hansu eest, kes seal ju kolmat päewa purjutamas oli. Tõnu kutsus Hansu kowale, ostis temale mõne pudeli õlut ja tellis omale tunnistajaks tulla. Hans oli asjaga täiesti nõus. Pikemalt aga ei saanud Tõnu asja seletada, sest Hans oli selleks liig purjus, et midagi meeles pidada.

„Mõh, küllap teine lord, kui ta pea selgem on, räägin temale,” trööstis ennast Tõnu ja sõitis koju.

Kui ta mõne päewa pärast Hansu Mättasaunast läks taga otsima, leidis ta, et Hans kolmandamasse kihelkonda — wersta wiite wõi kuuelümne taha — oli tööle läinud ja sealt enne sügijet tagasi ei tulegi.

„Ole tühja,” mõtles Tõnu ja läi kättega, „linnas saame enne tohtu illa lohtu.”

Wiimati jõudisgi see päew lätte, mil Tõnul linnas lohtusse tuli minna. Ta oli nüüd oma wõidu peale täiesti kindel. Ime küll: temal oli linnas tehtud palwefiri, tunnistaja on tal ka, ja ega linnatohus illa Laiawälja Jaani nõus pole. Tõnu hoidis pea juba õige püsti ning suurusas: waadatu õige Laiawälja Jaan, et ta ise kinni ei lähe!

Tõnu kindel wõidulootus hakkas muidugi ka teistele pereõnnekaaslastele külge: perenaine oli saunatädi wastu poole lahlem kui harilikult ja kui wiimane parajaste pere juurde tuli, sai ta perenaise käest suure lausi täie hapupiima; tütar Liisa mõitles suures õnnes

selle peale, kuida temal talwel pulmad tulewad. Pere rahwa õnnepoowide saatel sõitis Tõnu teele.

Sinnas juhtus Tõnu mõnede oma walla meestega lohtu ja, nagu see ilma mood lord on, tegi juba enne lohtu asja lohta liiku; ta „sarwed läksiwad soojaks.” Kui ta wiimati oma tunnistajaga lohtu trehwas, oli see niisamafugufes seisutorrast. Tühjendati weel üheskoos mõni pudel ära ja siis rutati lohtusse, et mitte hiljaks jääda. Kumbagil ei tulnud enam meelde seda arutama hakata, mida Hans lohtus rääkima pidi. See oli juba nagu üheneest mõistetaw.

Tõnu ja Jaani asi tuli lohtus ette. Hans saadeti tunnistajatetuppa. Loeti wallalohtu alt ja Tõnu edasitaebtuks ette. Küsiti, kas pooled leppida ei taha?

Muidugi nad ei tahtnud, kõige pealt Tõnu mitte. Omas täies õigufes seisis ta lohtu ees, süda naeris lahjurõemus, et ta warsti Jaani üle trumpab.

Mõlemad pooled jäiwad oma endiste seletuste juurde.

Kutsuti tunnistaja ette.

Peale hariliste küsimuste: wanaduse, usu jne. lohta küsiti tema käest, mis tema asja lohta teadwat.

Waat sulle piratast! Aga Hansul polnud asjast aimugi. Temale oli ainult siis, kui ta pea purjus oli, asjast pealiskaudselt räägitud, kuid mida tema just lohtu ees pidi tunnistama, seda polnud ta Tõnuga saanud läbi rääkida. Nõutalt seisis ta lohtu ees ja pomises enesele midagi habemesse.

„Ei tea midagi?” küsis lohtu president.

„Ei—ei t—te—tea!” kostis Hans kogelbades.

„Miks teie siis lohtusse tulite?”

„Tõnu tellis tulla,” kostis küsitaw, siis tuli temale lohtupresidenti hoiatus meelde, et ta ainult tõtt peab kõnelema, ning sellepärast lihas ta wiimataks juurde: „ta ostis mulle õlut, lubas maksta ka. . .”

* * *

Sinnatohus kinnitas wallalohtu otsufe.

„Kõik turadi Mätliku Hansu süü,” kirjutas Tõnu. „Ta sunnit tuleb lohtusse ja ei osta tunnistada! . .”

Joh. Puhastorg.

Suur rõemusõnum Saaremaa kooliõpetajatele.

Saaremaa kooliõpetajad ägasiwad suures wiletsuses, aga nüüd on nad peastatud, nende elu on uueks loodud. Aga kuida wiisi? küsib ehk mõni. Oh, nendele l u b a t a k s e aastast palka kõrgendada kuni — mõtle ometi ja imesta! — kuni s a j a rublani! Terwe sada, s—a—d—a r—u—b—l—a! Pea hakkab ümber käima: see on ju, Saaremaa olude kohta otse „kuulmata summa!”

Saaremaa kooliõpetajad!

Teil ei ole edaspidi enam tarwis silgu soolwett kasta waid wõite, nagu mõisnikud kunagi, rohkesti soolatud silku leiwale kõrwaseks muretseda. Takused püksid ei saa tulewikus enam teie ihu roojastama: uhkusega wõite teie poolwillasid, — ehk kui teie suwist kätetööd õnnistatakse, koguni täiswillasid püksa kanda. Igaüks teie seast wõib enesele talweks poest tuliuued „kalawinskid” ja nende

tarwis terwe toobitäre tökatit osta. Ja Saaremaa wõrdlew kõnekäänd: „rebase karwa punased nagu koolmeistri saapad” — kaotab igaweseks ajaks oma tähtsuse. Teie wõite tulewikus oma suurest palgast igal ajal rohkesti armastuseandide ohwerdada nagu näit.: waestele õpetajatele j. n. e., ja selle läbi omale taewasse warandust koguda. Ei tule kõik need head asjad korraga meelde, mis tulewikus teil kõik kättesaadawal on!

Jah, kui tänulikud peawad küll Saaremaa kooliõpetajad parun Buxhoevdenile selle eest olema, et ta Riia nõukogus nende eest nõnda isalikult muretses ja nendele terwelt sada rubla palka lubas! Jah, kui Saaremaa kooliõpetajatele rohkem palka antaks, siis ehk wõib juhtuda, et nad enam ei tea, kuhu seda raha panna. — Parem neid siis selle kiusatuse eest hoida.

Madis Mürk.

Kirjandus.

Eesti Kodu. Perefondlik kirjanduse, teaduse ja kunsti ajakiri. Väljaandja ja vastutaw toimetaja G. G. Luiga. Proovinumber. Tänu taewale! Jälle on meie perefondade jaoks midagi aatelist, edulist, puhtafisulist, kõrge-sihilist, kaunifisulist, meeltulendawat, kõlblist, wooruslist, õpetlikku, teaduslikku, tähtsat, kenat, imetoredat, wõimjat, lõbusat, meelelahutawat jne. jne. jne. walmis küpsetatud. Niisugust, kõige kiiduwäärilisemat waimutoitu pole meie Eesti perefondadele ammugi enam pakutud. Tõsise rõemu ja rahustatud kõlblusetaundega võib nüüd iga perefondi oma „Eesti Kodu“ laua peale muretseda, sest see leht kui tõsine „perefondi leht“ ei jäta enam midagi soowida üle. Aga jätame asjata kiitused kõrwale ja näitame proovinumbri sisse järele, et meil täieline õigus on tema üle piiramata waimustusesse sattuda.

Proovinumbri sisse juurde astudes, peame siiski aga ka lahjatfusega tähendamata, et G. Petersoni stiizze „Ustlikkude seas“ — nagu loigemata „Eesti Koduse“ on ära ekinud. Tehke mis tahate, aga igatahes ei ole G. Peterson mitte perefondkirjanit, tema ei juuda nendest pühadest tugedest mitte küllalt lugu pidada, millede peale Eesti perefondi tahetakse üles seadida, ning roosti tõmbab ta hoolimatal käel ühe wõi teise toe alt ära, et perefondi kõituma panna. Sedasama teeb ta ka ülemaltähendatud loolehes. Kihwitisel teelel, nagu see temale omane on, kahtlustab ta seal ustlikka inimesi ning — mõtelge ometi! — teda lahe ta ustlikkude kõrwal paremas walguses paista? Häda ja häbi tunnistada: tõrksimeest! Jaa — Peterson on jälle ühte perefondatuge — ustlikkust — tublisti kõigutanud! Mis ütlemad küll selle kohta meie ajakirjanduslikud kõlblusewahid, nagu Hans Br., Peter Gr. ? — räägi mehest, aga ära nimeta nime!

Mis lugeja Petersoni stiizega kaotab, seda wõidab ta mitme kumne wõrra Pietari Päiwarinta jututelega „Zugewam kui surm“ tagasi. Waat selle jututele wäljawalikuga on perefondalehe toimetusel alles maitse olnud! Seal tuleb kõit ette, nagu perefondas soowitaw lugeda on: rikas peremees ja sõnatuulelit poeg, rikka minija soowimine ja poja armastus waese tütarlapse wastu, wanemate järelandmine ja tubli minijas, kes kui ingel on, äia ülekohtune olef minija wastu ja minija kangelaseteod ning, lõput, wiimase eneseohwerdaw surm. Oh, pisarad wõitab filma! Kõit on selles jutus nõnda kirjeldatud, nagu ilka elus — ei mitte: romanis — peab olema. Rahtlemata pakub „Eesti Kodu“ meile selle jututelega kõige paremat pilti praeguse aja „moodsast“ kirjandusest.

„Eesti Kodus“ ilmunud luuletustel on kõige paremad luuletuste omadused olemas: nendes on wõimalikult palju sõnadetõlinat, selle kõrwal aga ka wõimalikult wähem — mõtet. Su see ilka niiwii peab olema. Mis luuletus see on, millest inimesed aru saawad! Wõtame näituseks Gustaw Suitsu „Wanemuise kandle.“

„Mis see seal fätendab lootuste walgusest?
Märt see on loomise näwali algusest
Seledalt hellimas üle Eesti

Wanemuise kannel.“

Kurat wõtku! Aga katjugu mõni teine mees niisugused ilusad sõnad kottu klappida, ilma et keegi tuhtagi sest aru saaks!

Wõi jälle sellesama luuletaja „Sügisepäewade päew.“ Juba pealliri tunnistab midagi saladuslikku ja aramõistmatat: mitte sügisepäew, waid sügisepäewade päew. Jah, ütlege, mis see on? On see sedasama, mis talwiseaja aeg, lõunatunni tund, wõine wõi ja raswane rasw wõi midagi muud.

Tähendatud laulu lõpul õhtab luuletaja:

„Ah, nüüd tunnen lihas, luudes:
Kuldsed tõed on elupuudes!“

hm, hm — tõesti peab midagi suurt nendes sõnades warjul olema, kuid — lõdige maha — lihtsurelit sellest tudagi aru ei saa.

Selle wastu keegi waielda ei saa, et „Eesti Kodu“ kõige tuumakam jaostund „Tilluste teatekilbudega“ peale hakkab, ja mida rohkem lehe lõpu poole, seda huwitawamaks muutub lehe sisse. Misjufused huwitawad „teatekilbud“ seal küll ei ole. Näituseks: „Mehele on 315, naisterahwal 314 paari lihatsid.“ Ah, wabandage uudishimu! Küll oleks lena teada, misjufused lihatsed meesterahwal kõit on ja misjufused — naisterahwal... puuduwad. Täielikkus ei tee ju kunagi paha.

Täieline tarkusetipp peitub „Mõuannetes ja näpunäidetes perenaistele“. Seal antakse perenaistele majapidamises niisugused tarwilisi juhatusi ja näpunäiteid, mida perenaistel enestel unesgi ei wõinud meeide tulla. Doome nendest kõige huwitawamatest ja tähtsamatest siin näitused:

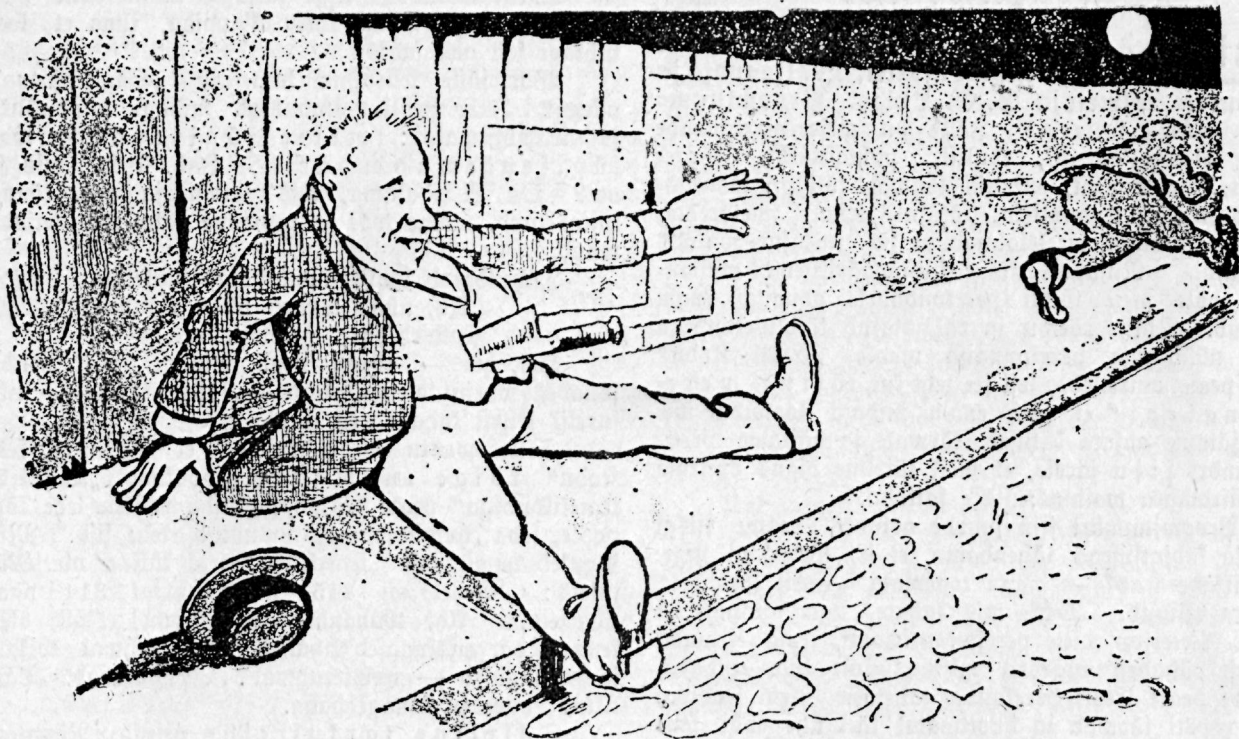
Määrduinud riie tuleb alati ära puhastada ja eest ära tulnud nõõbid ja haagid riietele uuesti ette õmmelda. — Tindillaasi ei pea mitte lahtiselt laua peale jätma, muidu lendawad kärpsed ja tolmukibemed sisse. — Lahti tehtud atnad peab ilka haaki panema, muidu wõib tuul kergesti atnallaasid latki lõhtuda. — Puuehl luupeaga nuge ja lahwlid ei tohi sooja pliidi peale panna, sest et peab seal kergesti rikunud saamad. — Katkimurdunud nõelad tulewad kohe prügikasti wifata, et nad mitte pörandale ei sattuks, kus nad wanadele ja lastele wõiwad hädaohlikuks saada.

Rahju ainult, et weel mõned tähtsad majapidamisesaladused sealt siiski puuduwad, nagu näituseks: Kui toit mage on, siis tuleb temale soola juurde lisada. — Mina puhastamisel on tarwis tastratitkut tarwitada, aga mitte luuehõlma, warukat wõi põllenurka. — Kui nuad nürks lähewad, siis on neid tarwis terawaks ihuda. — Kui saapa tallad on läbi kulunud, siis on tarwis saabastele uued pooletdallad alla lüüa jne.

Loodame, et „Eesti Kodu“ toimetus järgmises numbris ka need tarkused oma lugejatele toob.

Ja kui ilusasti „Eesti Kodus“ weel õuntest, mis „üks kallis Sumala and olla,“ ei räägita, nõnda samuti pähtlitest! Kuulgate meeste sõnad, mis „E. Kodus“ toodub, lütkawad kui imewäl naisjed pliida äärde ja panewad nendele just kui nõiatwõimul panni jaba ning leemelbi pihtu.

Lõput pakutakse proovinumbri weel mõistatusi, peitepilti jne., nõnda et hr. Bert oma „Perefondalehe“

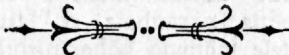

„Kuule, wa kallis, mispärast sa noa maha jätsid? Nuga maksab ju raha!“

saatuse eest peab tõsist hirmu tundma hakkama: võistlus on tema lehele nüüd igatahes olemas.

Kõiki lootuvõttes peab tunnustama, et „Cesti Kodu“ täieline perekonnaleht on, mida ka aasta 25 või 30 eest, võib olla isegi isa Janneni päivil, julgesti oleks võidud Cesti perekonda saada. Ainult Petersoni stiigze on asi, mis suppi rikkuma tüüb. Aga ehl katsub toimetuse tulevitus seda wiga parandada ja teeb järgmises numbris ühe ilusa, armsa, kena ja põnewa romaniga algust, mida w a h e m a l t ü h e l s a a s t a l s j a t t u b .

Erilane.

Enne nägemine ja pärast kuulmine!

Herra oli hirmus lühiteje nägemisega. Wõeras-tele ei paistnudgi see loomulik wiga nii wäga filma, seda rohkem kannatas aga selle läbi — proua. Magamisetoa ja teistes niijugustes poolpimedates kohtades ei jaksanud herra ilalgi proua ja teenijate-tüdrukute wahel wahet teha: kõik jaiwad seal ühtewiisi ta armastuse ofalisteks.

Proua oli meeleäraheitmisel. Oma eesõigused ei tahtnud ta milgil tingimisel teenijatega jagada.

Herra lühiteje nägemise wastu ei aitanud ükski abinõu. Proua tungiwate palwete tagajärjel oli herra sunnitud hull aega koguni kahte paari prillidid landma, kuid nende läbi läks nägemine lõputis veel tõntsimaks, ja endised äpardused herra ja toatüdrukute, isegi kõõgitiüdrukute wahel muutusiwad itta sagebamaks ja sagebamaks.

Nüüd lästis proua toatüdruid alati walgeid põllesid ees landa, ta ise aga hakkas weripunast landma; ka seegi abinõu ei aitanud.

Lõputis andis proua tüdrukutele läsu, igaford, kui herra neid prouaga ära wahetada tahab, esimesele ütelda: „Palun wabandada. Herra on wist ekfinud“. Proua ise aga saatis igal hommitul palweid taewa poole, et tema meest päewa jooksul lühitejefst nägemisefst tekkiwate ekfituste eest hoitaks.

Ja waata imet! Terwe nädal läks mööda, ilma et herra lordagi lomistanud oleks, vähemalt proua teades.

Proua hinges löiwad juba tulewase parema elu kaunid lootused löftele.

Ühel heal päewal langesiwad ta lootused aga torraga rujukeks lötku.

Dhtu hämaritul leidis ta ehmatusega, et herra kõõgitiüdrut oma prouaks oli pidanud. Proua filmade ees löi kõik mustats, ta põlweid nõrtesiwad... Warijewal healel sõnas ta wiimaks kõõgitiüdrutule:

„Miks ja hoiatuse-sõna ära unustasid? Ta oleks ehl weel wiimasel filmapilgul oma ekfitusest aru saanud!“

„Ma hoiatasin teda: Palun wabandada! Herra on wist ekfinud,“ ütles tüdrut häbelikult.

„Ja sina ei pannud seda hoiatust tähele!“ tähendas proua etteheitwalt parunile.

„Miks?“ küsis see pillamisi. „Ma ei kuulnud midagi.“

„Taewas! Sa oled ka kuulmise ära lootanud!“ filjatas proua ja langes minestusesse.

Madis Mürk.

Papi äpardus.

Satsamaal ühes väitehes linnakeses, kus rahvas õige usklik oli, kõneles papp lord lugusid, nii et waga rahwa seas mitmelgi lananaht selga tuli. Wiimaks, jutluse lõpul, hüüdis ta täiel waimustusel ja wägewal healel: „Sotsialdemokratid on nii kurjad inimesed, et nad põrgu põhjas kõik ära põlewad ja kui see mitte nii ei ole — siis wõtku mind kurat siinsamas paigas!“ Nende sõnade juures lõi ta nii tugewasti wastu kantsli serwa, et raamat sealt maha lendas. Kantsli ligibal juhtus üks ameriklane oma teenriga istuma. Teener oli neeger ja must kui süsi. Ameriklane lästis teenert mahakukkunud raamatut kantslisse papi kätte wita. Kui neeger trepil juba wiimase astmeni oli jõudnud, lordas waga mees oma ütelist, et kurat teda wõtta wõiks, kui see kõik mitte tõsi pole — mis ta sotsialdemokratidest ütelnud. Nüüd juhtus ta tagasi waatama ja oh seda ehmatust — põrguline tuligi pappi ära wiima!... „See on ta wäga wõimalik“ — ütles ta wärisewal healel oma kogudusele, — „et nende sotsialdemokratlaste seas mõnedgi head

inimesed on.“ Ta waatas jälle seljataha ja nägi, et mustimees illa ligemale tuli; hirmuga tuli temal hige otsaette ja meeleäratamisega kisendas ta: „Nende seas on paljugi häid inimesi leida!“ Nende sõnade järele waatas ta jälle tagasi — neeger oli juba päriselt papi seljataha. Waga mees tundis, nagu oleksid wad põrgulise küüned juba tema ihu külges olema ja wärises kõigest lehasi. Oma wiimast jõudu lohtu wõttes, hüüdis, ta pooliti kogudusele — pooliti neegri poole: „Wõtku mind kurat, kui sotsialdemokratlaste mitte kõige paremad inimesed maailmas pole!“ See oli ta wiimane sõna — hirmunud jutlustaja langes selleveale minestusesse.
„Wlgs“ 1892.

Sa ei tohi. . .

Kodukoolitaja (ühele Baltimaa mammapojusele rehtendamise õpetust andes): „Sul on kolm õuna, ma wõtan ühe ära, palju sulle veel jääb.
Mammapojule: „Aga sa ei tohi wõtta!“
ah.

Imelik.

„Mõtelge, mu armas, ma pidin automobili alla jääma.“
„Ja kas automobil jäi ikka terweks?“

„Будильня.“

Tõde ja Ihu.

(F. Mautneri luule proas.)

Ülkskord tuli Tõel ja Ihu suurest foost üle minna, et koju, jumalate mäele, jõuda. Kruua oliwad nad kahewahel, sest et soo kihwtistest roomajatest kihises. Wiimaks jõudiswad nad oisufesele.

Tõde tahtis tingimata teejuht olla, ja Ihu ei wateelnud wastu, sest et ta tüli ei armastanud.

„Nii siis, ma lähen eeli,“ ütles Tõde, „Ihu on, wäga hõlpus mulle järel tulla.“

Tõde wõttis Ihu wiimase pikkadest kullakarwalistest juuksest kinni ja tõmbas ta enese järele soosse.

„Walus!“ hüüdis Ihu. „Ja mis moodi näeb mu kaunis ihukate wälja?“

„Sinu walus ei puutu minusse, sest et ta minu ergukawale wõeras on,“ ütles Tõde. „Aga sinu ihu-

Ja ta wiskas oma porise ihukatte ära ja muutus ekstiwaks tulukefeks. Ja wankuwa, toreda helesnise leegi näol wilksus ta soo kohal.

„Ma sulle ei wõi järele teha!“ ütles Tõde. „Minus on kõik tõelik; ma ei ole ekstiw tuluke, ma ei wangu!“

Aga mida kaugemale ta hiilgawa Ihu peale waatas, seda läbipaistwamaks muutus ta ilmalik ümbrik. Ta wõttis oma raudriided ümbert ära ja muutus niisama pikkamisi wankuwaks, punakaks, ekstiwaks tulukefeks. Ja mõlemad ekstiwad tulukefed lendesiwad soo kohal, jumalate mäe poole sihtides. —

Kui, omal ajal, ekstiwad tulukefed ühinewad, siis sünnitawad nad ülthiilgawa sillakarwalist leegi, selleks küllalt heleda, et jumalate mäe kaugelt kihwtistele roomajatele näidata.

Tõlkinud Oskar Oda.

Nuuskurimäng.

(Uuem ringmäng „pahempoolsetele“ ajakirjanikkudele.) „Sina oled nuuskur jne.“

kate määrdis tõesti ära ja su juuksefalgud lähewad sasti, nii et ja siis enam Ihu ei ole. Niisugusel juhtumisel mine ja eeli.“

Ihu oli nõus. Aga et tal wastumeelt oli oma sõbrannat juukseid pidi üle soo tasuda, pani ta Tõdele ette, temale kukkile asuda. Aga kolmanda sammujures wajus Ihu soosse! Tõde raskus oli siig suur.

„Si, ka nii ei wõi!“ ütles Ihu.

Wahkides seisis kurb Tõde kurbwa Ihu ees. Ihu seadis oma ihukatet, aga Tõde õerus porist täis priitsinud filmi. Mõlemad mõlgutasiwad mõtteid. —

Tõdele ei tulnud midagi pähe, sest et ta siig palju iseenda sisse uskus.

Aga Ihu hüüdis korraga:

„Ma leidsin peafetee! Minu ilmalik ümbrik on õlearu ränk soo tarwis. Ma lähen temast oma jumalikus olekus üle!“

Põrgusse mängima.

Inglismaal on pühapäewa wälispidine pühitsemine suure au sees. Igasugune tegewus seisab, lastele teelatakse isegi mängimine ära.

Wäite Elsa kuulab koolis, et taewas „üts püha, püha alati on,“ ja lohtub hoopis ära. Kõju jõudes on tal esimene asi ema juurde jooksta: „Ema, ema, tui ma ütstord taewasse saan, et ma siis tohi wahel põrgusse mängima minna?“ ah.

*

Kas tõji?

— Kas Teie ei häbene terjata? Kui mina nii laist oleksin nagu Teie, ma pooksin enese oma maja pööningule ära!

— Seda ei wõiks Teie teha.

— Milt mitte?

— Kui Teie niisama laist oleksite nagu mina, siis Teil ei oleks ju maja. ah.

Ülejooksikute truuduselaul.

Su porist kuube kanda
Ma tahan „auga“,
Ja kätt see peale anda
Sull', kallis „nella“, ma.

Mu kasuisa „kriukad“
Kõik selle kuue sees,
Sest maha uued nõuded:
Ma olen „nella“ mees.

Ma selles määrdind kuues
End tahan ehtida,
Mis „nella“, ennast luues,
Mull' jätnud pärida.

Oskar Oda.

„Raasuleste“ forjamine.

Rasagile pandi ühe heategewa asutuse poolt „raasuleste“ forjamiseks last wälja. Kui last täis sai, tähjudati ta ära. Kõll seal oli aga mitmesugust prahti sees, nagu: püfjinööpa, klaasitükka, titutoosa, paberosfitarpa, latikilainud nõelu, riideribafid jne. Kõll sellesar-nased asjad müüdi ära ja saadi nende eest natulene raha, kuid „raasuleste“ hulka oli ka niisugust prahti jattunud, mille eest teegi punast krossi ei tahtnud anda. Heategewa asutuse walitus ei lootanud aga fiisgi mitte lootust, waid seadis müümatajäänud prahti üle nimetirja loftu ja patub seda prahti nüüd kuulutusie läbi müüa. Nimetirjas on ka üles tähendatud, miß kaup seni ajani ostjaid pole leidnud. Doome fiin selle nime-tirja:

1. Edueratonna wõitluseoda ja kilp teije duuma eelse walimistewõitluse ajast. Edueratonna wäärtus on Tallinnas nulli peale langenud, sellepärast pole ka tema sõjariistadel enam mingit wäärtust.

2. „Nella“ partei wabameelsus. Tunnistatafse täiesti wõitlituls.

3. „Päewalehe“ tõlbluseanted. On järel teh-tud, pealegi toquni wileftalt.

4. Tallinna misjonäride usumeel. Selles on lange ärilõhn juures.

5. Dr. Hermannit üleüldine teaduse-raamat. Wõimata tarwitada, oleks enne sõnaraamat tarwis wälja anda, milles Hermannit-Cesti keele sõnad päris-Cesti keeles ära seletatafse.

6. Lotermanni jahud. Läpastaanud prahiga fegatud.

7. 1½ aastakäitu „Noorust.“ Hirnus sõn-nitu- ja raive-hais juures.

8. „Estonia“ eestseisuse rahwameelsus. Kan-nab liig bürokratlist laadi.

9. Tallinna kirjumuusika edendamise. Ripub pähe hattama.

10. Adwolat Feinermanni politikaasjades-taitsemine. Weab laitsealused fiisse.

11. Karlsoni näitemäng „Wale.“ Ei leia waatajaid.

12. „Jamaa“ Großschmidtiti aated. On raha-neelu ja kintjutaapimisega fiisse soolatud.

Erilane.

„Matsi“ kirjakaft.

A. K — nn, Amblas. Olete ilmaaegu waewa näinud, et „Okastest“ „Saaremaa mõisnikkude eesõigused“ maha kirjutasite. Kui meie seda tükki weel tarwitada tahak-sime, siis wõiksime ju tähend. naljalehest selle tüki wälja lõigata ja otsekohe trükikotta anda — ladujatel oleks selle järele palju kergem töötada kui teie käekirja aru-tada. Pealegi elab ülemal tähendatud tükikese kirjanik siinsamas — Tallinnas, — nõnda wõiks ta tarbe korral isegi seda tükki meile teistkorda kirjutada.

Mõistatus.

„Cesti Kodu“ proowinumbris ilmus sala-duslises kirjas mõistatus, mida teegi ei osta ära ar-wata, mis keeles see kirjutatud on. Meile meeldis see mõistatus nõnda wäga, et ta fiin oma lugejatele toome:

KU ULGELU IGANI ISUG
USTPR AHT INAG UEES
TIK ODUP ROOW INUM
ME RPOL EKSK ÜL LPR
UUK INU DWÄ LJAA JA
DA

Kui „Matsi“ lugejad õige ka selle saladuslise kirja kallal oma pead murrakfiwad ja katsufiwad wälja arwata, mis keeles see kiri on kirjutatud ning mis tähendus temal on. Jääme lootma.

„M. M.“ toimetus.

Ilmus trükist, suur piltidega ilustatud naljakalender

Meie Matsi tähtraamat 1908. a. p.

tarwiliste teadete ja adreffidega.

Kalendri lõbu- ja nalja-osa on meie paremate jule-meeste töö ja patub rohkesti armast ajawiidet ja lõbusat nalja.

Sijust olgu fiin lähidalt nimetatud: Audas Jaane Jaanit parunit uputab. Surmaleminejad terwita-wad teid. Zaewas. Sõwargad ja palju teiji pare-mate kirjanikkude töõfid. Urge wiivitage ostmisega — hea asi lõpeb rutu. Saada igast raamatukauplusest. Hind kõigist 15 kop. Pealadu „Meie Matsi“ toimetuses.

„Meie Mats“

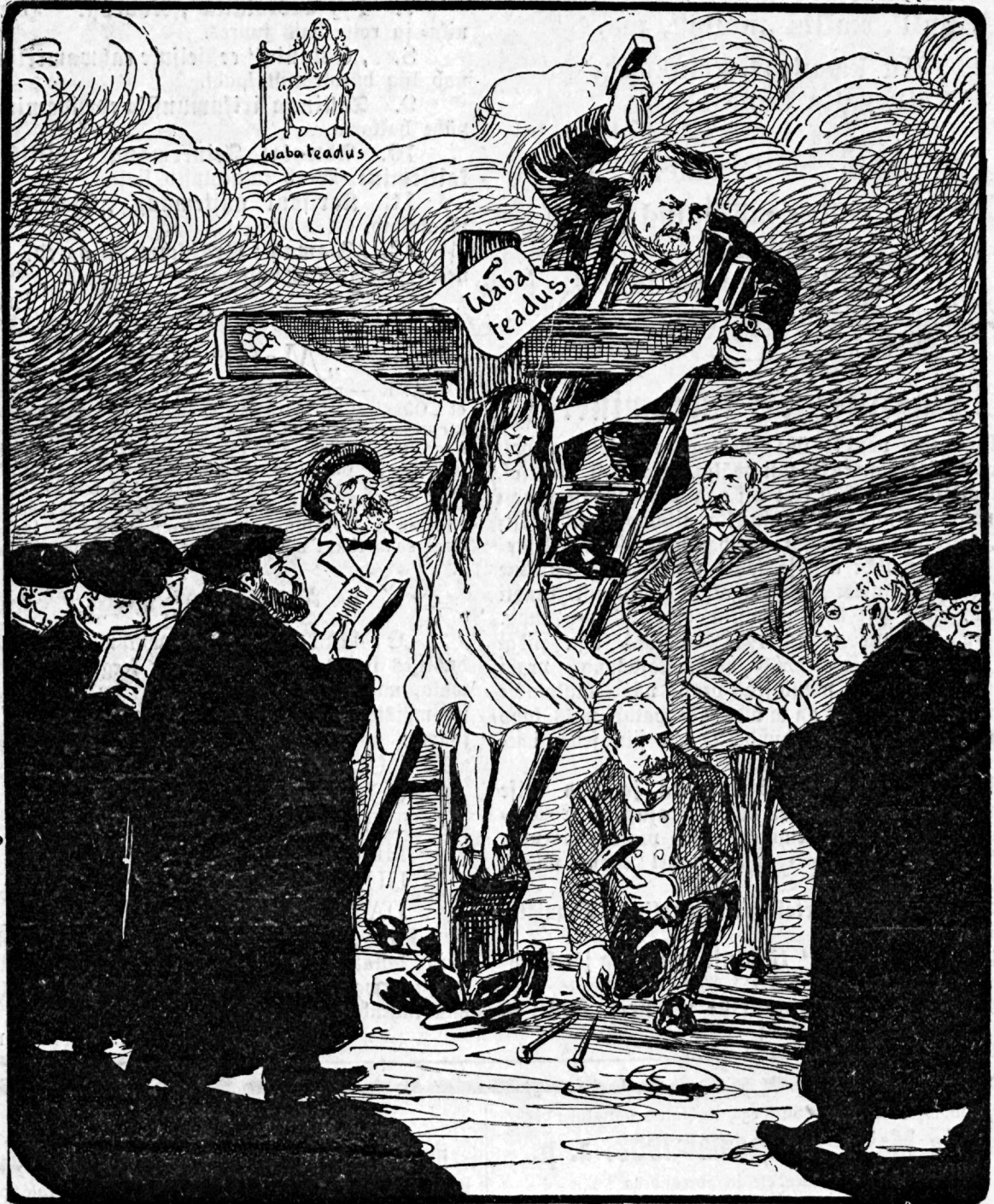
ilmub jälle korralitult kaks korda kuus

ja maksab aastas, s. o. 24 nrt., postiga 2 rbl., postita 1 rbl. 60 kop., pooles aastas poole wähem.

Üksik nr. 10 kop.

Toimetus ja talitus: Tallinnas, Suure Karja uul. nr. 23, J. & M. Paalmani trükikojas.

Kirjalik tellimise adreff: „Meie Matsi“ toimetus Tal-linnas. Wene keeli: Журнал „Meie Mats“, Ревель. Tellimisi wõtawad wastu kõik aujad raamatukauplused ja ajalehede tellimiste wastuwõtjad.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR